

MELIKA SALIHBEGOVIĆ

KAZE

(f r a g m e n t i)

KAZA prva

Počiva. U raspuklini. Moja ruka. Nešto joj
priječi...Kretnju. Neki se sablje u njoj ...
Strahovi.

Pitam, ruku, može li nešto ona, takva, cijelo
sačiniti.

P.S. Zebnjivi, ostaju, uvijek, u razmaku moji
prsti.

KAZA druga

Oćutim. Korak. U potiljku. Onda počne kružiti. Polahko. Oko moje glave. Njegov zvuk. Ulazi i izlazi. Kruži. Zaustavi se, načas. U potiljku. Taj korak. I sve ponovno.

Je li jak? Nije! potpuno, potpuno normalan dan.

P.S. Neumoran, uhodi me dan.

KAZA treća

Bude. Kao da me nije. Kriknem. Opipam se; kroz vlastiti zvuk. U vlastitoj bubnoj opni.

Sporim se, tako, tijesna, između sebe i tijela.

P.S. Zazorna, vučem za sobom gluha
udvajanja.

KAZA peta

Izaberem. Oblik pile. Za hod. Svoj. Rast i
pad. Pa rast... Hoću da kročim. Ma kud.

Zavolim zvuk pile. I uglazbim, u njeg, svoj
korak.

P.S. Visoko sam, tek kad nisko siđem.

KAZA sedma

Pratim. Ulicom. Nečije tragove. Stopa u
stopu. Prozovem svoje ime. Ne odgovaram.
Izvršim zamjenu. Natjeram, tragove, da idu.

Stopa u stopu. Po mojim hodnjama. Zovnem se. I odazovem se.

Odlučim tražiti novo ime po nekim, usputnim, staništima.

P.S. Prilježno, mami me ime po naviklim stopama.

KAZA osma

Nacrtam. Oko sebe. Krug. Sve svoje smjestim u njega. Cipele svoje. I svoju misao. I sebi kuću namjestim. U krugu. Onda začujem: reski zvuk.

Gledam, odmiče, iz napuklog kruga, smjerno, prvo moja tuga.

P.S. Nedoumnim, lomi se zbivanje
osjećanjima.

KAZA deseta

Ugledam. Na trgovištu. Rasprodaja. Prvoga
dana odnesem satilo. I dobijem, za uzvrat,
puno darova. Drugoga dana, odnesem, jedan
raspukao damar. I dobijem puno papira.
Trećega dana odnesem: svoju misao. Pa ne
dobijem ništa.

Danas, rasprodata, ulicama hodam. I uzalud
se skupljam po staretinarnicama.

P.S. Prerušeno, vara nas vrijeme mudrim
darovima.

KAZA dvanaesta (B.S.)*

Nađem. na đubrištu. Ponjavu. Budem. Od danas do sutra. Svakakva. A ona, ponjava, jedna te ista.

S ponjavom, jednom, nauči me slikar mjeri istine stvari i života. Prije svakog mjerenja.

P.S. Neizmjernom, samo je šutnja samjerljiva.

KAZA trinaesta

Uselim. U jednu kuću. I počnem živjeti. Sa stvarima. Podijelim. Sa stolom, vrijeme. Sa policom, podijelim, raspoloženje. Satu, starom, popravim klatno. Stolicu, udobnu, stavim pored prozora. Po podu zagrebem.

Svojom nogom. I stvari rasporedim. Prema sebi. Budu moje. Kasnije, sama, odselim.

Navratim, u istu, kuću. Tuđu. I ne mogu se ni u čemu prepoznati. Pobjegnem. Hladan, na leđima odnesem pogled.

P.S. Otišli, samo u ravnodušju stvari ostajemo (postojani).

KAZA šesnaesta

Koračam. Pored neke kuće. Goleme. I budem mala. Odem u muzej. Mal kamen ukradem. I hitnem ga. Sruši se velika kuća. Do temelja.

Ukradem, ponovno, u muzeju: nalog o iskopinama.

P.S. Uznostim, čini nas ono što nam je ruka
prisegnula.